

фарбао и од црног постао риђ. Можемо се умирити и кренути даље путем "монголске хипотезе". Али тада Герасимов, неочекивано одбацивши сва своја претходна лукавства и све бојазни да ће бити оптужен за ненаучност, гласно изјављује следеће: "Даљим прелиминарним проучавањем длака браде под микроскопом, убеђујемо се да је њихова црвенкасто-риђа боја природна, а не офарбана каном, како то говоре историчари." (стр. 514).

Само та чињеница у потпуности обара све претходне дубокомислене традиционално-историјске покушаје да се побегне од очигледног.

На крају наведимо још једну необичну чињеницу, коју је Герасимов открио и савесно саопштио: "Без обзира на старачко доба Тимурово (70-72 год.), његова лобања, као ни скелет, немају изразитих типично старачких црта... Све то пре говори да је лобања скелета припадала човеку пуном снаге и здравља, чији биолошки узраст није прелазило 50 година (! - аут.)." (стр. 513)

Укратко, постављени смо пред следећу дилему: (1) Ако у Тимуровој гробници збиља лежи Тимур, онда је то Европљанин с риђом косом. То се у потпуности слаже с резултатима Герасимовљеве реконструкције и с подацима средњовековних извора, који су Тимура приказивали као риђег индоевропљанина. (2) Ако у Тимуровој гробници не лежи Тимур, онда то обара традиционалну историјску верзију, која инсистира на оригиналности Тимурове гробнице.

И последње питање: а кад је, узгред, живео Тимур? Тај гроб је практично савремен! Зар то није 1405. година?

2. Наша хипотеза

У складу с новом хронологијом, "Монголо-Татари" су просто Козаци, руска стајаћа војска ("Хорда"), која се у то време састојала од два основна дела: од православаца ("Монгола") и од муслимана ("Татара"). Зато је природно претпоставити да је и Тамерлан, будући Монгол, уствари био један од козачких војсковођа - "канова" = царева или "емира" = кнезова из тога времена. Да не би било забуне наводимо следеће. У савременим уџбеницима, кад се говори о историји Монгола, употребљавају се само имена и називи позајмљени из туркојезичких извора: кан, емир, итд. То ствара одређени "источни колорит", који много смета разумевању суштине ствари. Стиче се утисак да источни аутори стварно уопште нису описивали Русију ("источна историографија из XV века, добро обавештена о географији и историји муслиманских држава, нема чак ни најелементарнијих података о Русији" - в. [425, стр. 11]), али су зато интензивно описивали неку азијску државу "Монголију", која је с Русијом имала само далеке везе - једино због тога што је "Монголија освојила Русију и зато су инострани аутори Русију почели да зову Татаро-Монголија". Замислите да у уџбенику историје Русије из XIX века, написаном на руском језику, све остане како јесте, осим да се властита имена, географски називи и ознаке дужности замене одговарајућим изразима из арапског језика, рецимо да су просто преузети из арапског уџбеника историје Русије. Да ли бисмо ми тада препознали своју сопствену историју? То је управо оно што се дешава са средњовековном историјом Русије, која је, захваљујући "чишћењу" у време првих Романових, до нас дошла углавном из западних и арапских описа, где